

galijoti — imadu najbudnije paziti, da ne bi ti njihovi novi drugovi ma bilo kako umaknuli. Stoga im se nalaže, da bezodvlačno prijave svaki i najsitniji sumnjivi znak glede takova pokušaja. U slučaju, da bi oni to propustili učiniti, a ta dva opasna galijota bi umakla s broda, to će se susjedima klupe, uz koju budu okovani zločinci, Dujam Tvrde i Ivan Celić, odmah odsjeći nos i oba uha.« Naredba je svršavala oštrom zabranom, da, ako bi ta dva galijota ipak pobjegla »nitko im ne smije pružiti utočišta ni u posvećenom, ni u privatnom mjestu.« Ne će se uvažiti nikakova isprika, »budući da se galijota može na prvi mah prepoznati po sasvim obrijanoj glavi i bradi, po žigu na ruci, i po znaku okova na nozi«. —

Već je slijedeći dan otplovila cijela eskadra Atlantika niz zapadnu obalu Jadrana put Manfredonije. Ako ne bi nastupila nepredviđena nužda, da se skrene kamo drugamo, tu je imala da bude prva postaja. Kako je već bio uveden na brodove kompas, moglo se je ploviti i podalje od obale. Na kormilu su bili Božo i Marko, jer je šior Beppo postavljao za »prvu stražu« uvijek njih dvojicu, kao najvještije i najpouzdanije. — Jutro je bilo divno, a mrtva je tišina vladala sve do desete ure. Tada se istom počeo javljati vjetrić od sjevero-zapada, ali samo toliko, da je u početku tek namrskao onu krasnu veličanstvenu plavu površinu. Istom kad je vjetrić ojačao, maleni su se valići počeli odbijati od bokova mrke eskadre, ali terezne su galije tek lagašno odmicale, jer im je vjetrić bio preslab za jedra, pa je i veslačima pratilice »Glorie« trud bio manji, budući da su lako podržavali svoj brod u propisanoj udaljenosti od eskadre. Nadkomes Balbi zadržavao se na palubi poradi sparine što je vladala u kvadratu. Šetajući hodnikom, između veslačkih klupa, nekoliko se je puta zaustavio kod Tvrde i Celića, i pozorno ih promatrao. Konačno je sjeo blizu kormila, gdje je šior Beppo nepomično stajao, pa se je odmah između njih razvio razgovor, koji nije izbjegao uhu naših kormilara.

— Koliko više promatram — počme Balbi — onu dvojicu Barbarigovih galijota, nikako mi ne ide u glavu, da su oni zločinci, kako su nam ih opisali.

— I ja sam ih promatrao, ekcelencijo, — odgovori šior Beppo —, pa mi se onaj viši čini nekakav krupni dobričina, dočim mi onaj niži odviše plemenito izgleda, a da bi mogao biti zločinac.

— Ali, tu je osuda; a »Vijeće« ju je potvrdilo. Bit će da su ipak krivi...